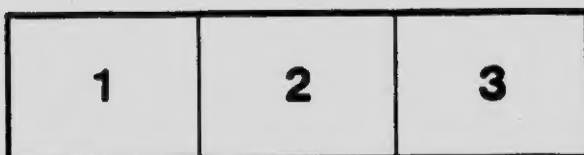
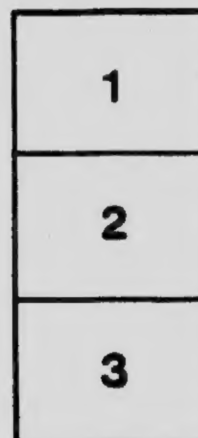
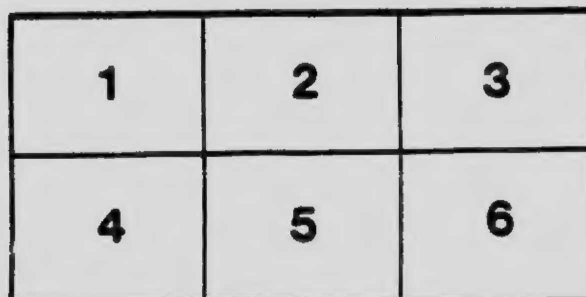

1
2
3

1
2
3

1
2
3
4
5
6

Ілюстрована Шевченківська Бібліотека
№ 10.

НЕВОЛЬНИК

З 2 малюнками і портретом

Накладом „Канадийского Фармера“
852 MAIN STREET. WINNIPEG. CANADA

Ілюстрована Шевченківська Бібліотека
№ 10.

НЕВОЛЬНИК.

З 2 малюнками і портретом.

Накладом „Канадийского Фармера."
852 Main Street, Winnipeg, Canada.

Т. Шевченко

Невольник.

ПОСВЯТА

Думи мої молодії,
Понурії діти!
І ви мене покинули!...
Пустку натопити
Нема кому... Остав ся я,
Та не сиротою,
А з тобою, молодою,
Раю мій, покою,
Моя зоре досьвітняя,
Єдиная думо
Пречистая! Ти вітаєш,
Як у того Нуми
Тая німфа Еґерія:
Так ти, моя зоре,
Просияєш надо мною,
Ніби заговориш,
Усьміхнеш ся. Дивлю ся я —
Нічого не бачу.
Прокину ся — серце плаче,
І очи заплачуть.
Спасибі, зіронько!

Минає
Неясний день мій, вже смеркає;
Над головою вже несе
Свою неклепаную косу
Косар непевний; мовчки скосить;
А там — і слід мій занесе
Холодний вітер. Все минає!...
Згадаєш може, молодая,

Вилиту сльозами
Мою думу, і тихими,
Тихими річами
Проговориш: »я любила
Його на сім сьвіті,
Й на тім сьвіті любити-му...«
О мій тихий сьвіте,
Моя зоре вечірняя!
Я буду вітати
Коло тебе, і за тебе
Господа благати!

I.

Той блукає за морями,
Сьвіт перехожає,
Долї, доленьки шукає:
Немає, немає,
Мов умерла! А той рветь-ся
З усієї сили
За долею... от-от догнав,
І — бебех в могилу!
А в иншого сїромахи
Нї хати нї поля ,
Тілько торба; а з торбини
Виглядає доля,
Мов дитинка; а він її
Лає, проклинає
І за чвертку закладає, —
Нї, не покидає!
Як репях той, учепить ся
За латані поли,
Та й збирає колосочки
На чужому полї;
А там — снопи, а там — скирти,
А там — у палатах
Сидить собі сїромаха,
Мов у своїй хатї.
Такая-то доля тая, —
Хоч і не шукайте!
Кого схоче, сама найде,
У колисцї найде.

Ще на Україні веселі
І вольнії пишались села
Тогді, як праведно жили
Старий козак і діток двоє.
Ще за Гетьманшини старої
Давно се діялось колись.

Так коло полудня, в неділю,
Та на Зелених ще й сьвятках,
Під хатою в сорочці білій
Сидів, з бандурою в руках,
Старий Козак.
— »І так, і сяк!«
Старий міркує, розмовляє:
»І треба б,« каже, »й трохи шкода!
А треба буде; два-три годи
Нехай по сьвіту погуляє
Та сам своєї пошукає,
Як я шукав колись... Ярино!
А де Степан?« — »А он під тином,
Неначе вкопаний стоїть!«
— »А я й не бачу! А ідіть
Лишень сюди, та йдіть обоє!
А нуте, діти, оттакої!«
І вдарив по струнах.
Старий грає, а Ярина
З Степаном танцює;
Старий грає, примовляє,
Ногами тупцює.
»Як-би мені лиха та лиха,
Як-би мені свекрівонька тиха,
Як-би мені чоловік молодий,
До другої не ходив, не любив!
Ой гоп, чики-чики!
Та червоні черевики,
Та троїстії музики:
Од віка і до віка
Я любила б чоловіка!
Ой гоп! Заходивсь,
Зробив хату, оженивсь,

І піч затопив
І вечерять наварив.
— А нуте, діти, оттакої!«
І старий підняв ся;
Як ударить, як ушкварить,
Аж у боки взяв ся!
»Чи так, чи не так,
Уродив постирнак,
А петрушку
Криши в юшку,
Буде смак, буде смак!
Ой так, таки так,
Оженив ся козак;
Кинув хату
І кімнату,
Та й потяг у байрак.

— Ні, не та вже! підгопталась
Стара моя сила;
Утомив ся. А все се ви
Так розворушили.
О, бодай вас! Що-то літа!
Ні вже, не до-ладу...
Минуло ся. Іди лишень
Полудновать лагодь;
Гуляючи, як той казав,
Шматок хліба з'їсти.
Іди ж, доню! — А ти, сину,
Послухаєш вісти.
Сідай лишень! Як убили
Твого батька Йвана
В Шляхетчині, то ти ще був
Маленьким, Степане.
Ще й не лазив.« — »То я не син?
Я чужий вам, тату?« —
— »Та не чужий! стрівай лишень!
От, умерла й мати,
Таки твоя, а я й кажу
Покійній Марині,
Моїй жінці: А що? кажу,
Возьмем за дитину —

Тебе б отсе? — Добре, каже
Покійна Марина:
Чому не взять? — Взяли тебе
Ми, та й спарували
З Яриночкою до купи.
А тепер осталось
Ось-що робить: ти на літі,
І Ярина зріє;
Треба буде людей шукать
Та що-небудь діять.
Як ти скажеш?« — «Я не знаю,
Бо я думав... теє...«
— »Що Ярина сестра тобі?
А воно — не теє;
Воно просто: любіте ся,
Та й з Богом до шлюбу!
А поки що, треба буде
І на чужі люди
Подивитись, як там живуть:
Чи орють,
Чи на неораному сіють,
І просто жнуть
І немолочене віють,
Та як і мелють і їдять —
Все треба знать.
Так от-як, друже: треба в люди
На рік, на два пійти
У наймити;
Тогді й побачимо, що буде.
Бо хто не вміє заробить,
То той не вміти-ме й пожить.
А ти як думаєш, небоже?...
Не думай! коли хочеш знать,
Де лучше лихом торгувать,
Іди ти в Січ! Як Бог поможе,
Там наїси ся всїх хлїбів;
Я їх чимало попоїв:
І досї нудно, як згадаю!
Коли здобудеш, принесеш;
А коли згубиш, поживеш
Моє добро! Та хоч звичаю

Козацького набереш ся
Та побачиш сьвіта,
Не такого, як у бурсї,
А живі мислїте
З товариством прочитаєш,
Та по-молодечи
Будеш Богу молити ся,
А не по-чернечи
Харамаркать. Оттак, сину!
Помолившись Богу,
Осїдлаєш буланого,
Та й гайда в дорогу!
Ходїм лишень полудновать.
Чи ти вже, Ярино,
Змайструвала нам що-небудь?
Оттаке-то, сину!...«
— »Уже, таточку!« озвалась
Із хати Ярина.

II.

Не їсть ся, не петь-ся, і серце не бєть-ся,
І очи не бачать, не чуть голови
Неначе немає, нїби неживий:
Замість шматка хлїба, за кухоль береть-ся.
Дивить ся Ярина та нишком сьмієть-ся.
— »Що се йому стало? Нї їсти, нї пить,
Нїчого не хоче! Чи не занедужав? —
Братїку Степане! що в тебе болить?«
Ярина питає. Старому байдуже,
Нїби-то й не чує. — »Чи жать, чи не жать,
А сїяти треба!« старий промовляє
Нїби-то до себе. »А нумо вставать!
До вечернї може ще пошкандибаю.
А ти, Степане, ляжеш спать,
Бо завтра рано треба встать
Та коня сїдлать.«

— »Степаночку, голубчику!
Чого се ти плачеш?
Усьміхни ся, подиви ся!
Хиба ти не бачиш,

Що й я плачу? Розсердив ся
Бог знає на кого,
Та й зо мною не говорить.
Утечу, єй-Богу,
Та й сховаюсь у буряні...
Скажи бо, Степане!
Може й справді нездужаєш?
Я зільля достану,
Я побіжу за бабою...
Може се з пристріту?«
— »Ні, Ярино, моє серце,
Мій рожевий квіте!...
Я не брат тобі, Ярино!
Я завтра покину
Тебе й батька, на чужині
Де-небудь загину;
А ти мене й не згадаєш,
Забудеш, Ярино,
Свого брата!« — »Схамени ся!
Єй-Богу, з пристріту!
Я не сестра? хто-ж отсе я?
О Боже, мій сьвіте!
Що тут діять? Батька нема,
А він занедужав
Та ще й умре. О Боже мій!
А йому й байдуже,
Мов сьмієть-ся. Степаночку!
Хиба ти не знаєш,
Що без тебе і таточка
І мене не стане?« —
— »Ні, Ярино, я не к:
А тілько поїду
Недалеко. А на той рік
Я до Вас приїду
З старостами, за тобою
Та за рушниками.
Чи подаєш?« — Та цур тобі
З тими старостами!
Ще й жартує!« — »Не жартую,
Єй-Богу, Ярино,
Не жартую!« — »Та се й справді

Ти завтра покинеш
Мене й батька? Не жартуєш?
Скажи бо, Степане!
Хиба й справді не сестра я?«
— »Ні, моє коханьня,
Моє серце!« — »Боже ж ти мій!
Чому я не знала?
Була б тебе не любила
І не цілувала...
Ой, ой, сором! Геть од мене!
Пусти мене! Бачиш,
Який добрий! Та пусти бо!
Єй-Богу, заплачу.«
І заплакала Ярина,
Як тая дитина,
І крізь сьлози промовляла:
»Покине! покине!«

Як той явір над водою,
Степан похилив ся,
Щирі сьлози козацькії
В серці запекли ся,
Мов у пеклі. А Ярина
То клене, то просить,
То замовкне, подивить ся,
І знов заголосить.
Не счули ся, як смеркло ся;
І сестру і брата,
Ніби скованих до-купи,
Застав батько в хаті.

І сьвіт настав, а Ярині
Не спить ся, ридає.
Уже Степан із криниці
Коня напуває.
Й вона з відрами побігла
Ніби за водою
До криниці. А тим часом
Запорожську зброю
Старий виніс із комори;
Дивить ся, радіє,

Приміряє, ніби знову
Старий молодіє.
Та й заплакав. — »Зброє моя,
Зброє золотая!
Літа мої молодії,
Сило молодая!
Послужи, моя ти зброє,
Молодій ще силі,
Послужи йому так щиро,
Як мені служила!«

Вернули ся од криниці,
І Степан сідлає
Коня, свого товариша,
Й жупан надіває.
А Ярина дає зброю,
На порозі стоя;
Степан її надіває,
Та плачуть обоє.
І шаблюка, мов гадюка,
Й ратище-дрючина,
Й самопал семипяденний
Повис за плечима.
Аж зомліла, як узріла;
І старий заплакав,
Як побачив на коневі
Такого юнак
Веде коня з поводи
Та плаче Ярина;
Старий батько іде рядом,
Научає сина:
Як у війську пробувати,
Старшин шанувати,
Товариство поважати,
В табор не ховатись.
— »Нехай тебе Бог заступить!«
Як за селом стали,
Сказав батько, — та всі троє
Разом заридали.

Степан гукнув, і курява
Шляхом підняла ся.

— »Не бари ся, мій синочку!
Швидче повертай ся!«
Сказав старий. А Ярина,
Мов тая ялина
При долині, похилилась.
Мовчала Ярина,
Тілько сльози утирає,
На шлях поглядає:
Із куряви щось вигляне
І знов пропадає;
Ніби шапка через поле
Котить ся, чорніє,
Пропадає, мошечкою,
Тілько-тілько мріє,
Та й пропало. Довго, довго
Стояла Ярина
Та дивилась, чи не вирне
Знову комашина
Із куряви. Не вирнула,
Пропала. І знову
Заплакала Яриночка
Та й пішла до-дому.

III.

Минають дні, минає літо;
Настала осінь, шелестить
Пожовкле листя. Мов убитий
Старий під хатою сидить:
Дочка нездужає Ярина,
Його єдиная дитина
Покинуть хоче! З ким дожить,
Добити віку вікового?
Згадав Степана молодого,
Згадав свої благі літа,
Згадав — та й нищечком заплакав
Багатий сивий сирота.

— »В Твоїх руках все на сьвіті,
Твоя всюди воля!
Нехай буде так, як хочеш —

Така моя доля!«
Старий вимовив і нишком
Богу помолив ся,
Та й пішов собі з-під хати
І в садок поплів ся.

І барвінком, і рутою,
І рястом квітчає
Весна землю, мов дівчину
В зеленому гаї.
І сонечко серед неба
Опинилось, стало,
Мов жених той молодую,
Землю оглядало.
І Ярина вийшла з хати
На сьвіт Божий глянуть.
Ледве вийшла; усьміхнеть-ся,
То піде, то стане,
Розглядає, дивуєть-ся,
Та любо, та тихо,
Ніби вчора народилась...
А лютеє лихо
В самім серці ворухнулось
І сьвіт запалило.
Як билина підкошена,
Ярина схилилась;
Як з квіточки роса в-ранці,
Сльози полили ся.
Старий батько коло неї
Як дуб похилив ся.

Одужала Яриночка.
Ідуть люде в Київ
Та в Почаїв помолитись,
І вона йде з ними.
У Києві великому
Всіх сьвятих благала;
У Межигорського Спаса
Тричи причащалась;
У Почаєві сьвятому
Ридала-молилась,

Щоб Степан той, доля тая,
Її хоча приснилась.
Не приснилась!... Вернула ся.
Знову забіліла
Зима біла. За зимою
Знов зазеленіла
Весна Божа. Вийшла з хати
На сьвіт дивуватись
Яриночка, та не Бога
Сьвятого благати,
А нищечком у ворожки
Про його спитати.

І ворожка ворожила,
Пристріт замовляла,
Талан-долю та весільля
З воску виливала.
— »Он бачиш? кінь осідланий
Тупае ногою
Під козаком; а он-де йде
Дідусь з бородою
Аж до колїн. Отто гроші;
Як би догадав ся
Козак оттой злякать діда...
Злякав! — та й сховав ся
За могилу, лїчить гроші...
А он знову шляхом
Козак іде, ніби старець;
То, бач, ради страху,
Щоб Ляхи або Татари
Часом не спіткали.«
І радесенька Ярина
До-дому верталась.

IV.

Уже третїй і четвертий
І пятий минае
Немалий рік, а Степана
Немае, немае!
І стежечка-доріжечка,

Яром та горою
Утоптана до ворожки,
Поросла травою.
Нема його! У черниці
Косу розплітає
Безталанна; коло неї
Падає, благає
Старий батько, хоч літечко,
Хоч Петра діждати,
Хоч Зеленої Неділі...

Діждались, і хату
Уквітчали гарнесенько,
І в сорочках білих
Невеселі, мов сироти,
Під хатою сіли.
Сидять собі та сумують.
Слухають: щось грає
Мов на кобзі, на улиці,
І ніби співає...

ДУМА.

»У неділю в-ранці рано
Сине море грало;
Товариство кошового
На раді прохало:
»Благослови, отамане,
Байдаки спускати,
Та за Тендер погуляти,
Турка пошукати.«

»Чайки й байдаки спускали,
Гарматами рештували,
З Дніпрового гірла широкого випливали,
Серед ночи темної,
На морі синьому,
За островом Тендером потопали, пропадали...

Один потопае,
Другий виринае,
Козацтву-товариству із синьої хвилі рукою махае
I зично гукае:
»Нехай вам, панове товариство, Бог допомагае!«
I в синій хвилі потопае, пропадае...

»Тілько три чайки, слава Богу,
Отамана курінного,
Сироти Степана молодого,
Сине море не втопило,
А в турецьку землю агарянську
Без кормил прибило.
Тогді сироту Степана,
Козака лейстрового,
Отамана молодого,
Турки-яничари ловили,
З гармати гримали,
В кайдани кували,
В тяжкую неволю завдавали...
Ой Спасе наш Межигорський,
Чудотворний Спасе!
I лютому ворогові
Не допусти впасти
В турецькую землю, в тяжкую неволю!
Там кайдани по три пуди,
Отаманам — по чотири...
I сьвіта Божого не бачать, не знають,
Під землею камінь ламають,
Без сповіди сьвятої умирають,
Як собаки здихають.

»I згадав сирота Степан в неволі
Свою далеку Україну,
Нерідного батька старого,
I коника вороного,
I нерідну сестру Ярину...
Плаче, ридае,
До Бога руки здіймае,
Кайдани ламае,
Утікае на вольную волю...

Один потапає,
Другий виринає...

Уже на третьому полї
Турки-яничари догнали,
До стовпа вязали,
Очи виймали,
Гарячим залїзом випікали,
В кайдани кували,
В тюрму посадили
Та й замуровали...«

V.

От-так на улиці, під тином,
Ще молодий кобзар стояв
І про невольника співав.
За тином слухала Ярина,
І не дослухала — упала.
— »Степаночку! Степаночку!«
Кричала, ридала:
»Степаночку, моє серце!
Де-ж се ти барив ся?
Тату! тату! ідїть сюди,
Ідїть, подивіть ся!« —
Прийшов старий, розглядає,
І свого Степана
Не пізнає: таке з його
Зробили кайдани!
— »Сину ти мій безталанний!
Моя ти дитино!
Де ти в сьвітї погибаєш?
Сину мій єдиний!«

Плаче старий та ридає,
Й Степан слїпий плаче,
Невидющими очима
Мов сонце побачив.
І беруть його під руки
І ведуть у хату,
І витає Яриночка
Мов рідного брата;
І голову йому змила
І ноги умила,

Отак на улиці, під тином
Ще молодий кобзар стояв...

І в сорочці тонкій, білій
За стіл посадила;
Годувала, напувала,
Положила спати
У кімнаті, — і тихенько
Вийшла з батьком з хати.

Через тиждень без старостів
За Степана свата
Старий свою Яриночку, —
І Ярина в хаті...
—» Ні, не треба, мій таточку,
Не треба, Ярино!«
Степан каже: »Я загинув,
На віки загинув!
За-що ж своїї молодії
Ти літа погубиш
За калікою, Ярино?...
Насьміють ся люде,
І Бог сьвятий покарає,
І прожене долю
З сії хати веселої
На чужеє поле.
Ні, Ярино! Бог не кине
І знайде дружину;
А я піду в Запороже:
Там я не загину, —
Нагодують.«

— »Ні, Степане,
Моя ти дитино!
І Господь тебе покине,
Як ти нас покинеш.
Оставай ся, Степаночку!
Коли не хоч братись,
То так будем: я — сестрою,
А ти будеш братом,
І дітьми йому обоє,
Батькові старому.
Не йди од нас, Степаночку,
Не кидай нас знову!

Не покинеш?...« — »Ні, Ярино!«
І Степан остав ся.
Зрадів старий мов маленький,
Аж за кобзу взяв ся;
Хотів вшкварить метелицю
З усієї сили,
Та не вшкварив...
Під хатою
Усі троє сіли.
»Роскажи ж ти нам, Степане,
Про свою недолю;
Бо й я таки гуляв колись
В турецькій неволі.«
— »Отто-ж мене, вже сліпого,
На сьвіт випускали
З товариством. Товариство
На Січ прямувало
І мене взяло з собою,
І через Балкани
Простали ми в Україну
Вольними ногами;
А на тихому Дунаю
Нас перебігають
Січовики-Запорожці
І в Січ завертають...
І росказують і плачуть,
Як Січ руйновали,
Як Москалі срібло-злото
І сьвічі забрали
У Покрови; як козаки
В-ночі утікали,
І на тихому Дунаю
Новим Кошем стали;
Як цариця по Києву
З Нечосом ходила,
І Межигорського Спаса
В-ночі запалила,
І по Дніпру у золотій
Ґалері гуляла,
На пожар той поглядала,
Нишком усьміхалась.

І як степи запорожські
Тогді поділили,
І панам на Україні
Люд закріпостили...
Як Кирило з старшинами
Пудром осипались
І в цариці, мов собаки,
Патинки лизали.
Оттак, тату! Я щасливий,
Що очей не маю,
Що нічого того в сьвіті
Не бачу й не знаю...
Ляхи були, усе взяли,
Кров повипивали,
А Москалї і сьвіт божий
В пута закували.

»Оттаке-то! Тяжко, тату,
Із своеї хати
До Турчина поганого
В сусіди прохатись!
Тепер, кажуть, в Слободзеї
Останки збирае
Головатий, та на Кубань
Хлопців підмовляе...
Нехай йому Бог поможе!
А що з того буде —
Сьвятий знае! Почуемо,
Що роскажуть люде.«

Оттак вони, що день божий,
У двох розмовляли
До півночи, а Ярина
Господарювала,
Та сьвятих оттих благала...
Таки-ж ублагала:
На всеїднїй у неділю
Вона спарувалась
З сліпим своїм...

Такее-то
Скоїлось на сьвіті,

Мої любі дївчаточка,
Рожевії квіти!
Такее-то! Одружились
Може воно й не до ладу,
Мої молодії.
Та що маю діять,
Коли таке сподіялось?

Рік уже минає,
Уже й другий. З дружиною
Ярина гуляє
По садочку. Старий батько
Сидить коло хати,
Та вчить внука пузанчика
Чолом оддавати...

VI. ЕПІЛОГ.

Отсе і вся моя дума...
Не здивуйте, люде!
Те, що було, минуло ся
І знову не буде.
Минули ся мої сльози,
Не рветь-ся, не плаче
Поточене старе серце,
І очи не бачать
Нї тихої хатиночки
В забутому краю,
Нї тихої долиночки,
Нї темного гаю;
Нї дївчини молодої
Й малої дитини
Я не бачу щасливої:
Все плаче, все гине!
І рад би я сховати ся,
Але де? — не знаю.
Скрізь неправда, де не гляну,
Скрізь Господа лають!
Серце вяне, засихає,
Замерзають сльози...
І втомивсь я одинокий,

На самій дорозі...
Оттаке-то! Не здивуйте,
Що вороном крячу:
Хмара сонце заступила,
Я сьвіта не бачу.
Ледве-ледве о півночі
Серцем прозираю,
І немощну мою думу
За сьвіт посилаю,
Сцїлющої й живущої
Води пошукати:
Як інколи, то й принесе
І покропить в хатї,
І засьвітить огонь чистий,
І сумно і тихо
Росказує про весїльля,
Звертає на лихо...

Тепер менї про слїпого
Сироту кінчає,
Але як довести краю,
І сама не знає:
Бо не було того дива
Може спокон-віку,
Щоб щаслива була жінка
З слїпим чоловіком.

Отже сталось таке диво!
Год, другий минає,
Як побрались; а дивіть ся —
В купочцї гуляють
По садочку. Старий батько
Сидить коло хати
Та вчить внука маленького
Чолом оддавати.

С. Марінське,
16. X. 1845.

Найновійший і найпрактичнійший

РУСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ ЛИСТІВНИК

або підручник до писаня листів в обох язиках — руськім і англійськім — в справах промислових, торговельних і т. п.

З валученем взірців ріжних урядових письм, приписів почтових правил етикети (товариських приписів) щоденного житя, контрактів, оголошень, векслів (нотів), правних приписів що до видаваня векслів, приповідок і діялектів жаріча) руських англійських і т. п.

Отсей підручник є призначений особливо до ужитку Українців в Канаді і Сполучених Державах Північної Америки, застосований до потреб і условин їх житя. Того рода листівник є конечно потрібний для Українців в кореспонденції (писаня листів з Англійцями і на відворот). Уложив М. В. Ясенівський, 288 сторін. Ціна одного примірника .... 75 ц.

В оправі коштує $1.00

ПОРАДНИК ДЛЯ ЗАЛЮБЛЕНИХ

або як писати любовні листи і поучене як поводитись в часі коханя, в додатком любовних віршів, промов, та желань на шлюб. Ціна .... 35 ц.

ЛЮБОВНІ КАРТКИ з красними українськими любовними віршами, 12 штук 50 ц., 25 штук $1.00.

ПРОМОВИ І ДЕКЛЯМАЦІЇ на хрестинах, заручинах і весілю. Ціна одного примірника .... 10 ц.

Буквар для українських шкіл .... .25

Читанка для публичних шкіл, ч. II. .... .30

Методична граматика української мови .... .40

Історія біблійна, з образками .... .50

Пишіть по катальог книжок на адресу:

Ruska Knyharnia

848-854 Main Street . . . Winnipeg, Canada

Образи народні.

Нераз вже були на Україні образи українські і картки, але не було ще таких, які власне тепер можна набути

В РУСЬКІЙ КНИГАРНИ.

Гляньмо наперед на образи!

Се два прекрасні, великі образи: **ПЕРШИЙ** — се славний малюнок українського артиста-маляра п. Івасюка:

ВІЗД БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ДО КИЄВА;

а **ДРУГИЙ** — се славний малюнок українського артиста-маляра п. Красіцького:

За тими обома образами великий попит був не лише в старім краю, але і в Канаді, і в Америці, одначе тепер з причини війни тяжко їх спровадити зі старого краю. Та удало ся українському Бюрови в першій американській фірмі в Ню Йорку виконати пречудні репродукції тих образів у такій величности як були в старім краю на найліпшім, тривкім, картоновім папери. Репродукції виконано так званим »сьвітло-друком«, що виглядають наче оригінали.

ВЕЛИЧИНА ОБРАЗІВ ТАКА: високі на 28 цалів, а довгі на 22 цалі.

ЦІНА (ВЖЕ З ПЕРЕСИЛКОЮ) ЗА ОДИН ОБРАЗ $1.50; ЗА ДВА ОБ'АЗИ $2.50.

Сї образи можуть бути прикрасою галь і приватних кімнат. Надають ся навіть до прикрас галь підчас концертів і сьвят Шевченківських.

Тарас Шевченко	50ц.
Іван Франко	50ц.
Богдан Хмельницький	50ц.
Іван Котляревський	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Найбільші Сини України	25ц.
Мирослав Січинський	25ц.

Ruska Knyharnia

848-850 Main St. Winnipeg, Man.